

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 8 października 2024 r.
sprawy **Ł. C.**,
skazanego za popełnienie przestępstw z art. 288 § 1 k.k. i innych,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu,
z dnia 22 stycznia 2024 r., sygn. akt IV Ka 943/23,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S.,
z dnia 11 maja 2023 r., sygn. akt II K 410/22

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego Ł. C. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S. wyrokiem z dnia 11 maja 2023 r., sygn. akt II K 410/22, uznał oskarżonego Ł. C. za winnego tego, że:

„I. w nocy z 9 na 10 kwietnia 2022 r. w N., gm. S., dokonał zniszczenia mienia poprzez podpalenie stodoły, w której znajdowały się meble do renowacji,” powodując straty w wysokości 34050,09 zł na szkodę R. B., tj. przestępstwa z art. 288 § 1 k.k., oraz

„II. w nocy z 2 na 3 maja 2022 r. w N., gm. S., dokonał zniszczenia mienia poprzez uszkodzenie wkładek zamków i karoserii dwóch pojazdów – N. o nr rej. [...] i M. o nr rej. [...]. powodując łączną wartość szkody 2500 zł na rzecz P. K. ”, tj. przestępstwa z art. 288 § 1 k.k.,

przyjmując, że powyższych czynów dopuścił się działając ciągiem przestępstw opisanym w art. 91 § 1 k.k., za który wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I wyroku);

„III. w nocy z 2 na 3 maja 2022 r. w N., gm. S., dokonał zniszczenia poprzez podpalenie garażu, w którym znajdowały się narzędzia ogrodnicze, narzędzia budowlane, rowery i inne przedmioty codziennego użytku o łącznej wartości 7565 zł, czym działał na szkodę A. G., a nadto podpalając garaż, nad którym znajdowało się mieszkanie A. G., naraził ją na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu”,

tj. przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności (pkt II wyroku);

„IV. w nocy z 2 na 3 maja 2022 r. w N., gm. S., wyłamując kłódkę drzwi wejściowych budynku spełniającego funkcję kotłowni usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do kotłowni z zamiarem zaboru przywłaszczenia mienia na szkodę P. K., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak przedmiotów będących w jego zainteresowaniu”, przyjmując, że czyn stanowił wypadek mniejszej wagi,

tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k., za które wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności (pkt III wyroku).

Orzeczone jednostkowe kary pozbawienia wolności Sąd I instancji połączył wymierzając na podstawie art. 85 § 1 k.k., 85a k.k. i art. 86 § 1 k.k. karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt IV wyroku). Ponadto Sąd orzekł w przedmiocie obowiązku naprawienia szkody (pkt VI wyroku).

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, w której zarzucono szczegółowo opisane naruszenie art. 410 k.p.k., art. 424 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., 5 k.p.k. i 7 k.p.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych, Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 22 stycznia 2024 r., sygn. akt IV Ka 943/23, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) ustalił, iż oskarżony czynem przypisanym mu w punkcie I części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, a opisanym w punkcie I części wstępnej zaskarżonego wyroku, spowodował straty na szkodę R. B. w wysokości nie mniejszej niż 24 925,50 złotych;

b) obniżył wysokość obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonej R. B., zawartego w punkcie VI części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, do kwoty 24 925,50 złotych (pkt I wyroku), w pozostałej części utrzymując zaskarżony wyrok w mocy (pkt II wyroku).

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego zaskarżając go w całości, zarzucając:

„rażącą obrazę prawa procesowego, mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, wyrażającą się w naruszeniu przepisów art. 433 § 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 458 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., jak również art. 410 k.p.k., które to naruszenie polega na niewłaściwym rozpoznaniu zarzutów zawartych w apelacji od wyroku Sądu Rejonowego w S. Wydział II Karny z dnia 11 maja 2023 r., sygn. akt II

K 410/22, zgodnie z wymogami art. 433 § 2 k.p.k., podczas gdy prawidłowe rozpoznanie zarzutu nr:

- II ppkt «c» prowadzić musi do stwierdzenia dopuszczenia się przez Sąd I instancji rażącej obrazy przepisów art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 200 § 2 pkt 4 i 5 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k., a w konsekwencji art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.;
- II ppkt «a» i «b» prowadzić musi do stwierdzenia dopuszczenia się przez Sąd I instancji rażącej obrazy przepisów art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., 92 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k. i art. 171 § 1, 4, 5 ppkt 1, § 7 k.p.k.”.

Podnosząc powyższy zarzut, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu odwoławczego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w S. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja, jako oczywiście bezzasadna, podlegała oddaleniu na posiedzeniu w trybie opisanym w art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że zarzuty kasacyjne sformułowane przez skarżącego musiały zostać uznane za bezzasadne ze względu na ich nieprawidłową konstrukcję. obrońca skazanego podniósł, że jego zdaniem Sąd odwoławczy naruszył art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Należy jedynie przypomnieć, że o naruszeniu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważył wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, zaś o obrazie art. 457 § 3 k.p.k. - gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnośnie do określonego potraktowania zarzutów i wniosków apelacji. Rzecz jednak w tym, że Sąd odwoławczy nie był zobowiązany do kontroli wyroku Sądu I instancji w tym

zakresie, jaki sugerują zarzuty kasacyjne. Zgodnie bowiem z art. 433 § 1 k.p.k. Sąd odwoławczy rozpoznawał sprawę w granicach zaskarżenia oraz w granicach podniesionych zarzutów. W apelacji obrońca skazanego podniósł zarzuty naruszenia art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. w zw. z art. 4, 5 i 7 k.p.k. (pkt II a apelacji), w pozostałym zakresie nie wskazując przepisów, które miałby Sąd I instancji naruszyć (pkt II b-e apelacji). Niezrozumiałe jest zatem to, z jakiego powodu w kasacji skarżący zarzuca brak kontroli odwoławczej w takim zakresie, w jakim Sąd odwoławczy nie uznał naruszenia: art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 200 § 2 pkt 4 i 5 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. odnośnie do apelacyjnego zarzutu II c, a także art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k. i art. 171 § 1, § 4, § 5 ppkt 1, § 7 k.p.k. Nie sposób bowiem czynić Sądowi odwoławczemu zarzutu braku kontroli w tym zakresie, w jakim nie był do tego zobowiązany ze względu na treść zarzutów apelacyjnych.

Warto jednocześnie zwrócić uwagę, że istotą przepisu art. 410 k.p.k. jest to, że sąd wydając wyrok nie może opierać się na tym, co nie zostało ujawnione na rozprawie jak również i to, że wyroku nie wolno wydawać na podstawie części materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych, które je podważają (zob. np. postanowienie SN z dnia 13 marca 2024 r., sygn. akt IV KK 50/24). Do naruszenia tego przepisu nie dochodzi natomiast wówczas, gdy sąd nie uwzględni pewnych dowodów uznając je za niewiarygodne albo niemające znaczenia dla ustalenia faktów. Tym samym prawidłowo przyjął Sąd odwoławczy brak uchybienia Sądowi I instancji. Należy dodać, że również art. 424 § 1 k.p.k. nie mógł zostać naruszony przez Sąd Rejonowy, skoro uzasadnienie wyroku wydanego przez ten Sąd było wnikliwe i szczegółowe.

Niezależnie od tego należy wskazać, że uzasadnienie zarzutów kasacyjnych stanowi w znacznej mierze powielenie uzasadnienia zarzutów

postawionych w apelacji. Skarżący wiele miejsca poświęca na wykazanie, że Sąd odwoławczy niewłaściwie ocenił materiał dowodowy (wprost wskazuje to na s. 10 kasacji), a następnie wskazuje, że fakty w sprawie zostały nieprawidłowo ustalone (analogicznie na 3-apelacji). Rozważania na s. 10-13 kasacji stanowią nic innego jak tylko próbę wzruszenia ustaleń faktycznych. To zaś w postępowaniu kasacyjnym jest wykluczone (art. 523 § 1 k.p.k. *a contrario*). Skarżący nie wskazał tym na samym na pominięcie któregośkolwiek z zarzutów, pozorną kontrolę odwoławczą Sądu odwoławczego albo braki w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Odnosnie do zarzutu nieprawidłowej kontroli zarzutu II c apelacji należy spostrzec, że w apelacji kwestionował wysokość kary i stopień winy bez dopuszczenia dowodu z opinii psychologa. Dodać należy, że zarzut ten nie został w jakikolwiek sposób uzasadniony. Niemniej jednak Sąd odwoławczy odniósł się do niego wskazując na brak potrzeby przeprowadzenia dowodu z opinii psychologa ze względu na fakt opiniowania przez biegłych lekarzy psychiatrów (s. 8 uzasadnienia). Tymczasem w kasacji skarżący kwestionuje nie brak opinii psychologicznej, ale podnosi szereg zastrzeżeń względem opinii psychiatrycznej, która stanowi dowód w sprawie. Zarzuty te nie zostały podniesione w apelacji, a tym samym Sąd odwoławczy w tym zakresie nie mógł naruszyć ani art. 433 § 2 k.p.k., ani art. 457 § 3 k.p.k. Wypada również przypomnieć, że podnoszony w kasacji sposób przesłuchania skazanego w postępowaniu przygotowawczym nie był kwestionowany następnie w postępowaniu sądowym.

Niezależnie od powyższego należy podkreślić, że w postępowaniu przed Sądem I instancji sprawa była rozpoznawana na dwóch terminach rozpraw, a skazany był zastępowany przez obrońcę z wyboru. Wówczas ani skazany, ani jego obrońca nie składali wniosków o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej lub kolejnej opinii psychiatrycznej, ani z opinii psychologa.

Wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii psychologa nie był też składany na etapie postępowania odwoławczego. Z akt sprawy wynika zaś jednoznacznie, że skazany nie leczył się psychiatrycznie (k. 79, 82), natomiast z wywiadu zawartego w opinii psychiatrycznej (k. 184-186) wynika, iż skazany podawał, że ma zdiagnozowany zespół Aspergera, na co obecnie wskazuje obrońca. Samo to jednak nie przesądza ani kwestii wyłączenia lub ograniczenia poczytalności w rozumieniu art. 31 § 1 lub 2 k.k., ani też nie implikuje konieczności przyjęcia obniżonego stopnia winy.

Powyższe okoliczności świadczą zatem o oczywistej bezzasadności kasacji obrońcy skazanego.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak na wstępie.

[J.J.]

R.G.